

หลวงพ่อดโต วัดมหาพุทธาราม

หลวงพ่อดโต (พระพุทธรูปหามณี)

พระพุทธรูปคู่เมืองจังหวัดศรีสะเกษ

หลวงพ่อดโต ประดิษฐานอยู่ในวิหารหลวงพ่อดโตวัดมหาพุทธารามปัจจุบันนี้ ในตำนานเมืองศรีสะเกษเล่าว่า มีการค้นพบหลวงพ่อดโตในสมัยสร้างเมืองใหม่ที่ “ดงไฮสามขา” หลวงพ่อดโตที่พบ มีสภาพเป็นตุ๊กตาทิน ขนาดเท่าเท่าน แต่พอไปวัดโดยการโอบด้วยแขนกลับขยายใหญ่ขึ้นจนโอบไม่หุ้ม ดังตำนานเล่าว่า “ที่ตั้งวัดพระโต มีป่าเครื่องมือช่างร่มครึ้มหนาแน่น ในขณะที่ถางป่านั้นได้พบตุ๊กตาทิน รูปหนึ่ง มีลักษณะคล้ายพระพุทธรูป เล่ากันว่า ตุ๊กตาทินองค์นี้มีอภินิหารเป็นพิเศษ คือเมื่อมองดูจะเห็น เป็นรูปเล็ก ๆ เท่าแขนคนธรรมดา แต่พอเข้าไปกอดเข้าใกล้กลับโอบไม่รอบ พวกราษฎรพากันฉงนยิ่งนัก จึงไปบอกอาจารย์ศรีธรรมมาผู้เป็นใหญ่ เมื่อรู้ว่าเป็นจริงก็เลยทำพิธีสมโภชกันขนานใหญ่ และขนานนาม ตุ๊กตาทินองค์นี้ว่า “พระโต” ซึ่งต่อมาได้นำอิฐหรือปูนสร้างเสริมให้ใหญ่จริงๆ ดังที่เห็นกันในปัจจุบัน (จากวัฒนธรรมพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญา จังหวัดศรีสะเกษ ฯ หน้า ๑๕๖)

แต่ตำนานที่ค่อนข้างสอดคล้องกับประวัติศาสตร์เมืองศรีสะเกษ จนเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางเล่ากันว่า หลวงพ่อดโตองค์จริงนั้น ถูกหุ้มอยู่ข้างใน เป็นพระพุทธรูปหินดำเกลี้ยง (บางแห่งว่าหินเขียว บางแห่งว่าหินแดง) ปางมารวิชัย (ปางสะดุ้งมาร) เดิมมีหน้าตักกว้างยาว ๒.๕๐ เมตร ต่อมากลัวว่าพวกมิฉฉาซึ่งจะทำให้เสียหาย จึงมีผู้ศรัทธาหุ้มเสริมองค์จริงเข้าไปหลายครั้ง จนถึงปัจจุบันนี้ มีขนาดหน้าตัก ๓.๕๐ เมตร ความสูงตั้งแต่พระเศียรลงมา ๖.๘๕ เมตร เมื่อพุทธศักราช ๒๕๐๙ ได้มีการสร้างวิหารใหญ่ครอบซึ่งมีความกว้าง ๑๔.๐๐ เมตร ยาว ๔๐ เมตร ดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

ในขณะที่ จึงพอที่จะสรุปได้ว่า มีการค้นพบหลวงพ่อดโตเมื่อ พระยาวิเศษภักดี (ชม) ย้ายเมืองมาตั้ง ใหม่ในสถานที่ที่เป็นจังหวัดศรีสะเกษปัจจุบัน และได้สร้างวัดพระโตเป็นวัดคู่เมืองศรีสะเกษขึ้นใน ปีพ.ศ. ๒๓๒๘ และนับถึงปัจจุบันนี้ (พ.ศ. ๒๕๕๖) วัดพระโตมีอายุ ๒๒๖ ปี

ประวัติวัดมหาพุทธาราม (วัดพระโต)

วัดมหาพุทธาราม (วัดพระโต) ได้ชื่อว่าเป็นวัดเก่าแก่คู่บ้านคู่มืองศรีสะเกษ ก็เนื่องจากในปี พ.ศ. ๒๓๒๘ เป็นปีที่เจ้าเมืองศรีสะเกษคนที่ ๒ พระยาวิเศษภักดี (ชม) ได้ย้ายเมืองศรีสะเกษ จากที่ตั้งเดิมบ้านโนนสามขาสระกำแพงมาตั้งที่บริเวณที่เป็นศาลหลักเมืองในปัจจุบัน ในขณะที่สร้างเมืองนั้น มีคนไปพบหลวงพ่โต ภายในใจกลางป่าแดง (ขณะนั้นบริเวณวัดพระโตเป็นป่าแดง) จึงได้อุปถัมภ์บำรุง โดยให้สร้างวัดขึ้นบริเวณที่พบหลวงพ่โต ตั้งชื่อว่า “วัดพระโต หรือวัดป่าแดง” ได้จัดหาพระสงฆ์ผู้ทรงคุณวุฒิ มาปกครองก่อสร้างเสนาสนะที่จำเป็นต่างๆ เจ้าเมืองศรีสะเกษคนต่อมาไม่ว่าเจ้าพระยาวิเศษภักดี(โท) หรือเจ้าพระยาวิเศษภักดี (บุญจันทร์) เป็นต้น ก็ได้อุปถัมภ์เอาใจใส่บำรุงวัดพระโตเสมือนเป็นวัดคู่บ้านคู่มืองศรีสะเกษตลอดมา トラบเท่าที่ศรีสะเกษได้กลายเป็นจังหวัด ตามกฎหมายแบ่งเขตการปกครอง ซึ่งเปลี่ยนชื่อตำแหน่งเจ้าเมืองใหม่เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกคนต่างก็ให้ความเคารพยำเกรง เมื่อมาดำรงตำแหน่งใหม่ก็ถือเป็นประเพณีที่ต้องมาทำพิธีบูชาสักการะหลวงพ่โต ในวิหารก่อนเสมอ

ต่อมาในปีพ.ศ. ๒๔๙๑ คณะสงฆ์ศรีสะเกษ ซึ่งมีพระชินวงศาจารย์ (มหาอิม คณะธรรมยุติ) ซึ่งเป็นเจ้าคณะจังหวัดศรีสะเกษขณะนั้น ดำริจะเปลี่ยนชื่อวัดพระโตหรือวัดป่าแดงเป็นวัดมหาพุทธวิสุทธาราม แต่คณะกรรมการสงฆ์จังหวัด ได้พิจารณาเห็นควรเพียงชื่อว่า วัดมหาพุทธาราม จึงได้ชื่อ “วัดมหาพุทธาราม” มาแต่บัดนั้น (ทั้งนี้ตามบันทึกของมหาประยูร วัดมหาพุทธาราม)

ในขณะนั้น มีวัดเก่าแก่ที่มีอายุใกล้เคียงกัน รายล้อมวัดมหาพุทธารามอยู่ทุก ๆ ด้าน เหมือนเป็นปราการเฝ้าระวังของนครหลวง อยู่ ๕ วัด คือ

๑. วัดหลวงศรีสุ่มงค์ หรือวัดหลวงสุ่มังคลาราม พระอารามหลวงปัจจุบัน
๒. วัดท่าโรงช้าง ต่อมาได้ชื่อใหม่ว่า วัดท่าวิเศษกุญชร หรือวัดศรีมิ่งเมือง ปัจจุบัน
๓. วัดท่าเหนือ ร้างมานานแล้ว ปัจจุบันเห็นแต่เพียงต้นโพธิ์ใหญ่บริเวณหน้าศาลากลางจังหวัดศรีสะเกษ เขตของวัดอยู่บริเวณฝั่งซ้ายสำราญใกล้ ๆ เรือนจำจังหวัดศรีสะเกษ ปัจจุบัน
๔. วัดเลียบ ร้างมานานเหมือนกัน ทางรัฐบาลเคยเช่าตั้งเป็นโรงไฟฟ้าอยู่คราวหนึ่ง ต่อมาจึงเป็นวัดเลียบบูรพาราม

๕. วัดเจียงอีศรีมิ่งคลาราราม(พระอารามหลวง) ซึ่งเป็นวัดใหญ่อีกวัดหนึ่งที่มีความสำคัญ ในทางการปกครองสงฆ์มาจนถึงปัจจุบันนี้

สรุป วัดมหาพุทธาราม เป็นวัดเก่าแก่ ตั้งมาก่อนเมืองศรีสะเกษ โดยเดิมเรียกว่า “วัดป่าแดง” ภายหลังได้ถือเอาพระพุทธรูปโบราณศักดิ์สิทธิ์ เป็นสำคัญ จึงได้เปลี่ยนเป็น “วัดพระโต” ตามลักษณะ ของพระพุทธรูปแต่นั้นมา เมื่อปีพ.ศ. ๒๔๙๔ ได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “วัดมหาพุทธาราม” และได้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่างมาโดยลำดับ เคยเป็นวัดที่มีเจ้าคณะจังหวัดฝ่ายมหานิกายปฏิบัติศาสนกิจหลายรูป และปัจจุบันวัดมหาพุทธาราม ได้เป็นสำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัด และยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ แห่งหนึ่งของจังหวัดศรีสะเกษด้วย

วัดหลวงสมังคลาราม

วัดหลวงสมังคลาราม ซึ่งเป็นวัดที่สำคัญอีกวัดหนึ่งของจังหวัดศรีสะเกษ วัดหลวงสมังคลารามเดิมชื่อ “วัดศรีสุมังค์” พระยาวิเศษภักดีศรีนครลำดวน (ชม) เจ้าเมืองศรีสะเกษ เป็นผู้ให้สร้างขึ้น ประมาณ พ.ศ. ๒๓๒๘ เพื่อเป็นอนุสรณ์ที่บิดา คือ พระยารัตนวงศา (อุ่น) ขอยกจากเมืองขุขันธ์ มาจัดตั้งจังหวัดศรีสะเกษ ณ ปัจจุบัน ซึ่งสถานที่แห่งนี้มีความสำคัญ ๔ ประการ คือ

๑. เป็นที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุและพระวิเศษมิ่งเมือง พระพุทธรูปทองสัมฤทธิ์ที่สร้างขึ้นพร้อมเมืองศรีสะเกษ

๒. เป็นสถานที่ที่ใช้ประกอบพิธีถือน้ำพิพัฒน์สัตยาของเจ้าเมือง และข้าราชการในสมัยก่อน ซึ่งเป็นพิธีหลวง จึงเรียกชื่อวัดแบบไม่เป็นทางการว่า “วัดหลวง”

๓. เป็นศูนย์รวมการศึกษาปริยัติธรรมสมัยโบราณ

๔. เป็นแหล่งน้ำที่มีตาน้ำไหลให้ใช้ตลอดปี ยังอาชีพแก่ชาวบ้านให้มีรายได้ตลอดมา

จะเห็นว่า วัดหลวงสมังคลาราม เป็นวัดเก่าแก่แห่งหนึ่งในจังหวัดศรีสะเกษ เป็นวัดที่ตั้งอยู่กลางใจเมือง เป็นวัดที่ประชาชนชาวศรีสะเกษ มีจิตศรัทธามากวัดหนึ่ง เพราะมีโบราณวัตถุล้ำค่าของจังหวัดศรีสะเกษ เช่น สระน้ำโบราณ หอไตรกลางน้ำ และโบราณวัตถุต่าง ๆ โดยพระญาณวิเศษ (ศรี ฐิตธมโม) อดีตเจ้าอาวาสวัดหลวงสมังคลาราม หอไตร วัดหลวง เดิมอยู่ในสระน้ำด้านหลังพระอุโบสถ เป็นหอไตรที่มีลักษณะงดงามที่สุดในเมืองศรีสะเกษ ทำเป็นเรือนไม้ กว้างประมาณ ๒.๕๐ เมตร ยาวประมาณ ๕ เมตร ฝาผนังทำเป็นแบบเรือนไทย มีหน้าต่างด้านละ ๒ ช่อง ส่วนหลังคามุงด้วยแป้นเกล็ด (กระเบื้องไม้) หลังจั่วสูง

แหลมมาก เนื่องจากหลังคามิไม้เชื่อมกันถึง ๗ ชั้น ที่หน้าจั่วมีลายจำหลักไม้ลงรักปิดทองประดับกระจก นอกจากนี้ บ้านประตู่หอไตร ซึ่งมีขนาดกว้างบานละ ๐.๔๔ เมตร สูง ๒.๗ เมตร ยังสลักจากไม้ตะเคียนเป็นลายกนกตรงกับลายพันธุ์พฤกษาในบางตอน และเคล้าระคนไปกับภาพสัตว์หลายชนิด เช่น สิงห์ แรด ลิง และนก ลายเหล่านี้สลักลึกลงไป ๒ เซนติเมตร พื้นลายทาด้วยชาด ตัวลายลงรักปิดทองประดับด้วยกระจกสีเหลืองและสีขาว ในบางแห่งเป็นบานประตูจำหลักไม้ที่สวยงามที่สุดในจังหวัดศรีสะเกษ ลวดลาย มีลักษณะคล้ายคลึงกับศิลปะไทยสมัยกรุงศรีอยุธยา และศิลปะล้านช้าง เนื่องจากเวลาผ่านไป หอไตรชำรุดทรุดโทรมมาก จึงรื้อลงในปี พ.ศ. ๒๔๖๗ ส่วนประตู ได้นำไปเก็บไว้ในกุฏิเล็ก ๆ ใกล้กับสระน้ำแห่งนั้น (หนึ่งขุนหาญ <http://www.web-pra.com/Article/Show/๙๖๓>)

หาดนางเหงา

หาดนางเหงา ซึ่งมาตำนานเล่าว่า ท้าวอินทระสะเกษ ผู้ครองเมืองขุขันธ์ ได้ยินข่าวความงดงามของนาง “เจียงไฉ” ลูกสาวเจ้าเมือง “ชี้อ้วน” หรือหมู่บ้าน “ชีทวน” ปัจจุบันในท้องที่อำเภอเขื่องใน จังหวัดอุบลราชธานี ว่านางเจียงไฉนั้นสวยสดงดงามยิ่งนัก ขาวยิ่งนัก ขาวล้ำลือไปหลายหัวเมือง

ท้าวอินทระสะเกษ จึงยกทัพพาไพร่พลออกจากเมืองขุขันธ์ ข้ามลำน้ำมูล หวังจะไปสู่ขอนางเจียงไฉ ลูกสาวเจ้าเมืองชี้อ้วน โดยยกทัพข้ามลำน้ำมูลมาตรง “ท่าหลวง” ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของหมู่บ้านเทิน ตำบลบัวน้อย อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ในปัจจุบัน

กองทัพเมืองชูขันศรีสะเกษ พักนอนตรงชายทุ่งเทิน สงมั่วเร็วไปสืบความที่เมือง “จี้ซ้วน” ทันที ม้าเร็วกลับมาบอกว่า นางเจียงไคมีคู่หมั้นหมายเสียแล้ว หมั้นไว้กับ “ท้าวกาละหงษ์” เจ้าเมือง “พะนา” ปัจจุบันคือ อำเภอพนา จังหวัดอุบลราชธานี

ท้าวอินทระสะเกษโกรธมาก จึงยกทัพเข้าชิงนางทันที และได้นางเจียงไคมาไว้ในครองครองแล้วถอนทัพมาตั้งที่หมู่บ้าน “เมืองน้อย” เพื่อรับศึกท้าว “กาละหงษ์” เจ้าเมืองพะนา ท้าวกาละหงส์ ยกทัพติดตามนางเจียงไคในคืนนั้นทันที จึงเกิดศึกชิงนาง ระหว่างท้าวอินทระสะเกษ เจ้าเมืองชูขัน กับท้าวกาละหงส์ เจ้าเมืองพะนา รบราฆ่าฟันกันอยู่หลายปีทีเดียว สนามรบฝ่ายศรีสะเกษ คือ บ้านเมืองน้อย กองทัพเมืองพะนา ตั้งอยู่ที่บ้านลาดทราย หรือบ้านละทาย ในปัจจุบัน ท้าวอินทระสะเกษ อยู่กับนางเจียงไคมานานจนคลอดบุตรเป็นชาย เจ้าเมืองชูขัน ดูหน้าตาลูกแล้วไม่เหมือนตัว รูปชั่วตัวเหมือนลิง ครุ่นคิดว่าเป็นลูกของ กาละหงส์ เมืองพะนา บ้านป่าเมืองลิง จึงให้บ่าวไพร่จัดทำแพ เพื่อจ่านำลูกน้อยไปไหลล่องแม่น้ำมูลหนีไปให้ไกลตา ทั้ง ๆ ที่นางเจียงไคไม่ยินยอม

นางเจียงไคเดินลัดเลาะริมฝั่งแม่น้ำมูล เพื่อดักรอแพลูกน้อยจะล่องผ่าน นางจึงมาปักหลักรอพบแพลูกล่องตรง “ท่านางเหงา” คือท่าสะพานข้ามมูลในปัจจุบัน คนทั้งหลายจึงเรียกท่าน้ำว่า “ท่านางเหงา” หรือ “หาดนางเหงา” เพราะนางไคกเศร้ายใจร้องไห้ร้องไห้ให้เกินที่จะบรรยาย นี่แหละคือที่มาอันวิปริตไคกเศร้ายใจ ผู้คนจำไว้เถิดหนา ท่านางเหงา หรือ หาดนางเหงา ในปัจจุบัน

หลวงปู่เพ็ง

หลวงปู่เพ็ง (พระครูโสภณจันทรังษี) วัดโพธิ์ศรีละทาย ตำบลละทาย อำเภอกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ ท่านเป็นศิษย์ในองค์หลวงพ่อ้วน วัดบ้านโนนค้อ ศึกษาพระสูตร พระธรรมวินัย คัมภีร์มูลกัจจายน์ วัชรธรรม อักษรขอม ไทย ลาว อีกทั้งพระเวทย์มนต์ คาถาอาคมต่าง ๆ

จากหลวงพ่อ้วน ผู้เป็นอุปัชฌาย์อาจารย์ อย่างเจนจบที่สุด และอยู่รับใช้หลวงพ่อ้วนจนท่านมรณภาพ หลังจากนั้นท่านได้พาญาติโยม สร้างวัดโคกสะอาด สร้างโรงเรียน อนามัย ถนนเส้นต่าง ๆ ต่อมาในปี ๒๕๒๔ ได้รับตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสวัดโพธิ์ศรีละทาย ซึ่งเป็นวัดบ้านเกิดของท่าน และนำสรรพวิชา ต่าง ๆ ที่ได้ร่ำเรียนมา สงเคราะห์ชาวบ้านในละแวกพื้นที่ด้วยความเมตตา ดำรงตนด้วยความสมณะเรียบง่าย อีกทั้งปลูกเสกสิ่งมงคลต่าง ๆ ก็ก่อเกิดปาฏิหาริย์อำนาจความขลัง ศักดิ์สิทธิ์ จนเกิดเป็นความศรัทธาเลื่องลือจนถึงปัจจุบัน พร้อมทั้งกราบไหว้สักการะองค์พระพุทธรูปชัชวมงคล เป็นพระพุทธรูปปั้นขนาดใหญ่ ปางมารวิชัย พุทธศิลป์ แบบสุโขทัย หน้าตักกว้าง ๘ เมตร สูง ๑๕ เมตร อยู่ในอิริยาบถนั่งขัดสมาธิ พระหัตถ์ซ้ายหงายวางบนพระเพลา (ตัก) พระหัตถ์ขวาวางบนพระชานุ (เข่า) มีฉัพพรรณรังสี ซึ่งแปลว่าแสงสว่าง ๖ สี อยู่เบื้องหลังพระเศียร ธรรมจักร ๒ ข้าง หมายถึงคำสอนของพระพุทธเจ้า ๒ อย่าง คือ ๑.โลกียธรรม ๒.โลกุตระธรรม

ประวัติความเป็นมา พระพุทธรูปองค์นี้ เป็นพระพุทธรูปปั้นขนาดใหญ่สร้างขึ้นด้วยแรงศรัทธา อันแรงกล้าของพระครูโสภณจันทรังษี เจ้าอาวาสวัดโพธิ์ศรีละทาย และชาวบ้านละทาย เพื่อเป็นที่สักการบูชาของพุทธศาสนิกชนทั้งหลายในแถบกลุ่มสามเหลี่ยมมูล-ซี และเป็นศูนย์รวมเครื่องยึดเหนี่ยวทางด้านจิตใจชั่วกาลนาน

OTOP หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์อำเภออย่างชุมชน้อย

เลือกซื้อผลิตภัณฑ์ OTOP หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์อำเภออย่างชุมชน้อย ซึ่งสนับสนุนและเชื่อมโยงกับโครงการกองทุนหมู่บ้าน โดยการพัฒนาศักยภาพการผลิต การแปรรูปและการตลาด เพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ ตลอดจนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อเป็นการสร้างรายได้ที่มั่นคงถาวรให้กับชุมชนอำเภออย่างชุมชน้อย จากกลุ่มสตรีและกลุ่มแม่บ้านต่าง ๆ อาทิ กระจ่างไหมทองคำน้ำผึ้ง พริกแกง เนื้อแดดเดียว ขนมดอกคำฝอย ข้าวเกรียบหอมแดง ไข่สดเสริมไอโอดีน สินค้าจักสานจากผักตบชวา เบาะรองนั่งผ้าไหมมัดหมี่ ผ้าทอลายลูกแก้ว ครองแครงกรอบ หอมแดง และผลิตภัณฑ์ผ้าไหม

กระจ่างไหมทองคำน้ำผึ้ง

หอมแดงเจียว

หอมแดง

ข้าวเกรียบหอมแดง

กราบสักการะพระยากตะศิลา บรรพชนของชาวเยอ

สะโน ทำจากเขาควายเป็นเป่าให้สัญญาณเริ่มต้น และหยุดเซ็ง

ชาวเยอเป็นชนเผ่าพื้นเมืองกลุ่มหนึ่งของจังหวัดศรีสะเกษ จัดอยู่ในกลุ่มของชาวกูย (กวย , ส่วย) มีภาษาพูดภาษาเดียวกัน มีเพียงบางคำเท่านั้นที่แตกต่างกัน ประวัติความเป็นมาของชนเผ่าเยอในจังหวัดศรีสะเกษ เริ่มต้นที่พญากตะศิลาเป็นหัวหน้านำผู้คนเผ่าเยออพยพมาทางเรือตามลำน้ำมูล จนมาตั้งเมืองคงโคกหรือเมืองคงปัจจุบันนี้ ซึ่งอยู่ริมแม่น้ำมูล เหตุของการตั้งชื่อเมือง อาจมาจากการที่พื้นที่เหล่านี้มี ป่ามะม่วงมาก่อนแล้วหรือมีการปลูกไม้ผล เช่น ขนุน มะนาว มะพร้าว ผลไม้ที่ปลูกง่ายและให้ผลเร็ว คือ มะม่วง ภาษาเยอว่า เยาะค็อง หรือเยาะก็อง ต้นมะม่วงที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก จึงเรียกเมืองตนเองว่าเมือง

เยาะค้อง และเพี้ยนเป็นเมืองคอง และเมืองคองในที่สุด ปัจจุบันมีรูปปั้นพญากตะศิลาที่บึงคองโคก บ้านหลุบโมก ตำบลเมืองคอง อำเภอราชไสล จังหวัดศรีสะเกษ เป็นที่เคารพของชาวเยอและมีการบวงสรวงในวันเพ็ญเดือนสามของทุกปี และชมการเป่าเครื่องดนตรีที่ทำจากเขาสัตว์ที่เรียกว่า “สะโน” ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่ศักดิ์สิทธิ์ตามหลักความเชื่อของชาวเยอที่อาศัยอยู่เขตพื้นที่อำเภอราชไสล เนื่องจากมีความเชื่อว่าสะโนมีความเกี่ยวข้องกับและเกี่ยวข้องกับสังข์ ที่เป็นเครื่องเป่าอันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาฮินดู แม้กระทั่งในสังคมไทยก็นับถือว่า สังข์เป็นของศักดิ์สิทธิ์ เช่น ในพระราชพิธีที่สำคัญจะมีการเป่าสังข์ก่อน เพื่อเป็นการบอกกล่าวสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และเหล่าทวยเทวดาทิ้งหลาย ถ้าเป็นงานมงคลระดับชาวบ้านประชาชนทั่วไปก็มีการนำสังข์มาประกอบพิธี เช่น การตั้งศาลพระภูมิ การรดน้ำสังข์คู่แต่งงาน เป็นต้น เมื่อมีความเชื่อว่าสะโนกับสังข์มีความเกี่ยวข้องกัน จึงมีการเป่าสะโนเพื่อเป็นการบูชาสังข์ นอกจากนี้แล้วยังมีการนำสะโนมาเป่าเพื่อบูชาพระแม่ธรณีและพระแม่คงคาในประเพณีการแข่งเรือ (สว่างเรือ) หรือเมื่อมีการเดินทางไกลก็จะมีการเป่าสะโนก่อนออกเดินทางเพื่อให้เกิดโชคเดินทางปลอดภัยและได้รับความสำเร็จในการประกอบกิจการต่าง ๆ

ชาวเยอโบราณ มีคำสอนเกี่ยวกับการเป่าสะโนและมีฤดูกาลสำหรับการเป่าสะโนไว้ว่า ถ้าจะเป่าสะโนต้องเป่าตั้งแต่เดือน ๘ ค่ำ (เดือนกรกฎาคมจะเข้าสิงหาคม) จนถึงเดือนอ้ายค่ำ (เดือนธันวาคมจะเข้าเดือนมกราคม) ถ้านอกจากระยะเวลาดังกล่าว ห้ามเป่าสะโนเพราะมันจะทำให้ “ฝนตก ฟ้าผ่ากลางวัน” หรือเกิดสิ่งไม่ดีต่าง ๆ ขึ้นในหมู่บ้าน แต่ถ้าเป่าในช่วงระยะเวลาดังกล่าว ซึ่งเป็นช่วงฤดูฝนจะเป็นการเป่าเพื่อบูชาหอยและยังเป็นการป้องกันไม่ให้ฟ้าผ่าด้วย

ปัจจุบันการเป่าสะโน ยังคงมีอยู่ที่ศาลพญากตะศิลา เมืองคองโคก บ้านหลุบโมก ตำบลเมืองคอง อำเภอราชไสล จังหวัดศรีสะเกษ

ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำ ศรีสะเกษอควาเรียม

ตั้งอยู่ภายในสวนเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา (เกาะห้วยน้ำคำ) ถ.เลียงเมือง ต.หนองครก อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ เป็นอาคารแสดงพันธุ์สัตว์น้ำ ในการดูแลของเทศบาลเมืองศรีสะเกษ ซึ่งมีแนวคิดมุ่งเน้นการพัฒนาให้ความรู้ สร้างความเพลิดเพลิน ส่งเสริมการท่องเที่ยว แก่เยาวชน นักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั่วไป นอกเหนือจากการเรียนรู้ในตำรา หรือในห้องเรียน ภายในอาคารได้จัดโซนปลาทะเล ปลาน้ำจืด ปลาสวยงาม โดยมีปลาน้ำจืด ๗๙ ชนิด และปลาทะเล ๒๒ ชนิด จำนวนกว่า ๔,๐๐๐ ตัว ตกแต่งในบรรยากาศไดโนเสาร์โลกล้านปีที่แปลกใหม่ ทั้งยังมีอุโมงค์แก้วใต้น้ำที่มีความยาวถึง

๒๔ เมตร ซึ่งจะทำให้ผู้ชมได้สัมผัสกับฝูงปลาที่แหวกว่าย ได้อย่างใกล้ชิด ซึ่งศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำจังหวัดศรีสะเกษ เป็นอาคารแสดงพันธุ์สัตว์น้ำแห่งเดียวในเขตภาคอีสานตอนล่าง นับเป็นแหล่งเรียนรู้แห่งใหม่ด้านชีววิทยาและพฤติกรรมของสัตว์น้ำ ตลอดทั้งการอนุรักษ์ธรรมชาติ และเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ของเด็กเยาวชน และประชาชนทั่วไป ในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดใกล้เคียง อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวอีกทางหนึ่ง รองจากเขาพระวิหาร เพราะจังหวัดศรีสะเกษเป็นเมืองหน้าด่าน เปิดประตูไปสู่กัมพูชาประเทศเพื่อนบ้าน ที่จะเกิดการจับจ่ายใช้สอยทางด้านการท่องเที่ยว ทำให้เศรษฐกิจในจังหวัดหมุนเวียน

ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำศรีสะเกษ เปิดให้เข้าชมในวันอังคาร-วันอาทิตย์ ตั้งแต่เวลา ๑๐.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. ปิดทำการทุกวันจันทร์ อัตราค่าเข้าชมเด็ก ๒๐ บาท ผู้ใหญ่ ๓๐ บาท สนใจสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่สำนักงานเทศบาลเมืองศรีสะเกษ โทร. ๐ ๔๕๖๑ ๒๖๘๖ , ๐ ๔๕๖๒ ๐๒๑๑-๔

สำหรับศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำในเขตภาคอีสานนั้นขณะนี้มียู่ทั้งหมด ๕ แห่ง ได้แก่

๑. ศูนย์แสดงโลกของปลาแม่น้ำโขง บริเวณอ่างเก็บน้ำหนองญาติ อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม
๒. ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด ถนนสุนทรเทพ(หน้าวัดบึงปลาอุบชัย) ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด
๓. ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์ปลาน้ำจืดจังหวัดสกลนคร สถานีประมงน้ำจืด ถนนใสสว่าง อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร
๔. พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำจังหวัดหนองคาย มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย
๕. ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำจังหวัดศรีสะเกษ สวนเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา (เกาะกลางน้ำห้วยน้ำคำ) อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ

แคว่เที่ยวชมศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำจังหวัดศรีสะเกษ ตั้งอยู่ภายในสวนเฉลิมพระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา (เกาะห้วยน้ำคำ) ถนนเลี่ยงเมือง ตำบลหนองครก อำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ เป็นอาคารแสดงพันธุ์สัตว์น้ำในการดูแลของเทศบาลเมืองศรีสะเกษ ซึ่งมีแนวคิดมุ่งเน้นการพัฒนาให้ความรู้ สร้างความเพลิดเพลิน ส่งเสริมการท่องเที่ยวแก่เยาวชน นักเรียน นักศึกษา และประชาชนทั่วไป นอกเหนือจากการเรียนรู้ในตำรา หรือในห้องเรียน ภายในอาคารได้จัด โซนปลาทะเล ปลาน้ำจืด ปลาสวยงาม โดยมีปลาน้ำจืด ๗๙ ชนิด และปลาทะเล ๒๒ ชนิด จำนวนกว่า ๔,๐๐๐ ตัว ตกแต่งในบรรยากาศไดโนเสาร์โลกล้านปีที่แปลกใหม่ ทั้งยังมีอุโมงค์แก้วใต้น้ำที่มีความยาวถึง ๒๔ เมตร ซึ่งจะทำให้ผู้ชมได้สัมผัสกับฝูงปลาที่แหวกว่ายได้อย่างใกล้ชิด ซึ่งศูนย์แสดงพันธุ์ สัตว์น้ำจังหวัดศรีสะเกษ เป็นอาคารแสดงพันธุ์สัตว์น้ำแห่งเดียว ในเขตภาคอีสานตอนล่าง นับเป็นแหล่งเรียนรู้แห่งใหม่ด้านชีววิทยาและ พฤติกรรมของสัตว์น้ำ ตลอดจนการอนุรักษ์ธรรมชาติ และเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของเด็ก เยาวชน และ ประชาชนทั่วไป ในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดใกล้เคียง อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวอีกทาง หนึ่ง รองจากเขาพระวิหาร เพราะจังหวัดศรีสะเกษ เป็นเมือง หน้าด่าน เปิดประตูไปสู่ภูมิภาคประเทศ เพื่อนบ้านที่จะเกิดการจับจ่ายใช้สอยทางด้านการท่องเที่ยว ทำให้เศรษฐกิจในจังหวัดหมุนเวียน

ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำศรีสะเกษ เปิดให้เข้าชมในวันอังคาร-วันอาทิตย์ ตั้งแต่เวลา ๑๐.๐๐-๑๖.๐๐ น. ปิดทำการทุกวันจันทร์ อัตราค่าเข้าชมเด็ก ๒๐ บาท ผู้ใหญ่ ๓๐ บาท สนใจสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมที่ สำนักงานเทศบาลเมืองศรีสะเกษ โทร. ๐ ๔๕๖๑ ๒๖๘๖, ๐ ๔๕๖๒ ๐๒๑๑-๔

สำหรับศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำในเขตภาคอีสานนั้นขณะนี้มียู่ทั้งหมด ๕ แห่ง ได้แก่

๑. ศูนย์แสดงโลกของปลาแม่น้ำโขง บริเวณอ่างเก็บน้ำหนองญาติ อำเภอเมือง จังหวัด นครพนม

๒. ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด ถนนสุนทรเทพ (หน้าวัดบึงพลาญชัย) ตำบล ในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด

๓. ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์ปลาน้ำจืดจังหวัดสกลนคร สถานีประมงน้ำจืด ถนนใสสว่าง อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร

๔. พิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำจังหวัดหนองคาย มหาวิทยาลัย ขอนแก่น วิทยาเขตหนองคาย

๕. ศูนย์แสดงพันธุ์สัตว์น้ำจังหวัดศรีสะเกษ สวนเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระเจ้าอยู่หัวเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา (เกาะกลางน้ำห้วยน้ำคำ) อำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ

สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ศรีสะเกษ

สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ศรีสะเกษ เป็นสวนสาธารณะเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์บรมราชชนนี ๘๐ พรรษาแห่งแรกของประเทศไทย ตั้งอยู่ที่ตำบลหนองครก อำเภอเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ ติดกับบริเวณวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีศรีสะเกษ มีเนื้อที่ ๒๓๗ ไร่ ซึ่งสมเด็จพระศรีนครินทร์บรมราชชนนี พร้อมด้วยสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เสด็จเป็นประธานเปิดสวนแห่งนี้เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๔

หน่วยงานรับผิดชอบในการดูแลรักษา คือ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีศรีสะเกษ ต้นไม้ประจำสวน คือ ลำดวน (*Melodorum fruticosum* Lour.)

สมเด็จพระศรีนครินทร์บรมราชชนนี และสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เสด็จเป็นประธานเปิดสวนเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔

ลักษณะของสวน

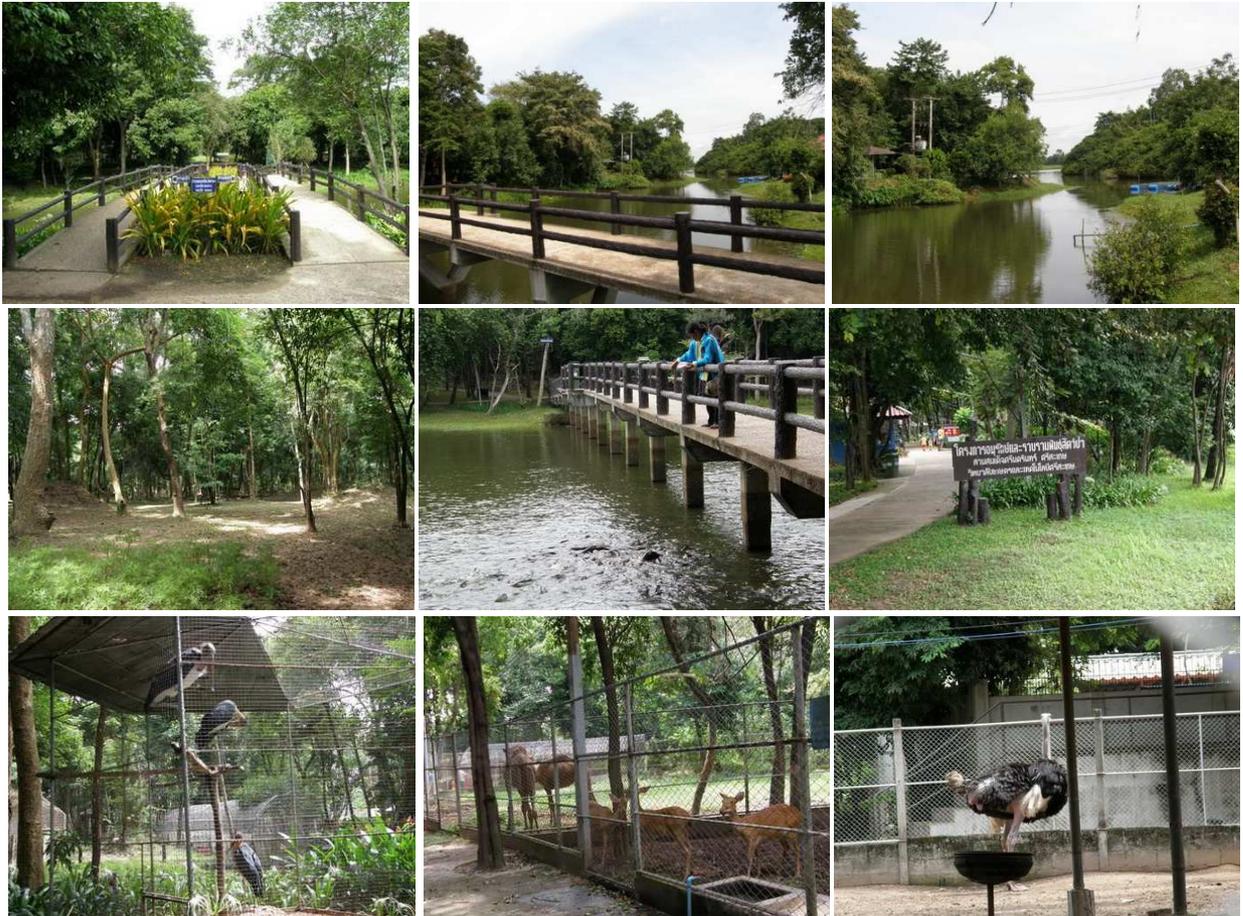
สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ศรีสะเกษ เป็นที่ราบมีความสูงต่ำตามลักษณะเดิมของบริเวณ ภายในสวนมีลำห้วยธรรมชาติ ๒ สาย คือ ห้วยปูนใหญ่ และห้วยปูนน้อย ไหลมาบรรจบกันที่ด้านเหนือของสวน ซึ่งมีฝายกันเป็นที่เก็บกักน้ำเพื่อความสวยงาม เป็นสวนน้ำเพื่อการพักผ่อนอย่างสงบโดยรอบและใช้เป็นแหล่งน้ำสำหรับระบบชลประทาน พื้นที่เดิม เป็นป่าละเมาะธรรมชาติที่อุดมด้วยพรรณไม้ที่มีถิ่นกำเนิดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวมทั้งประดู่ พยุง ตะแบก มังคุดป่า ชะพวงและมะसान โดยเฉพาะต้นลำดวนที่มีขึ้นอยู่มากมายในพื้นที่ ประมาณได้มากถึง ๕๐,๐๐๐ ต้น จากการสร้างสวนนี้เองที่จังหวัดศรีสะเกษ ได้นำต้นลำดวนมาเป็นต้นไม้ประจำจังหวัด โดยพื้นที่เดิมมีส่วนหนึ่งที่เป็นป่าธรรมชาติที่มีสัตว์ป่าและนกอาศัยอยู่เดิมแล้วเป็นจำนวนมากและหลากหลายชนิด เช่น กระจอก กระแต อีเห็นลายจุด พังพอน รวมทั้งกระเจงผู้ออกแบบวางผังจึงกำหนดให้คงไว้เป็นแหล่งพักพิงของสัตว์ป่า

สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ศรีสะเกษ เป็นสวนที่มีความเป็นธรรมชาติมากเนื่องจากเดิมเป็นป่าอยู่แล้ว จึงมีความร่มรื่นและสวยงามเป็นพิเศษ เหมาะสำหรับการพักผ่อนแบบผ่อนคลายและแบบกระฉับกระเฉงที่สามารถเดินหรือวิ่งเหยาะไปตามถนนวงรอบที่กว้างและร่มรื่น นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญแห่งหนึ่งของจังหวัด

ภายในสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ศรีสะเกษ มีพระราชนาสุวารีสมเด็จพะศรีนครินทราบรมราชชนนี บริเวณทางเข้าสวนฯ โดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพะเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เสด็จเป็นประธานเปิดเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

สวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ศรีสะเกษ ได้ใช้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และเป็นแหล่งเรียนรู้ ทรัพยากรธรรมชาติในด้านต่างๆ ของนักเรียน นักศึกษา และประชาชนทั่วไปในจังหวัดศรีสะเกษ ตลอดจนใช้เป็นสถานที่จัดงานสำคัญของจังหวัด ได้แก่ งานเทศกาลดอกกล้วยไม้บาน สืบสานตำนานสีเผ่าไทย งานเทิดพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ราชมราชชนนี และงานอาลัยวันคล้ายวันสวรรคตสมเด็จพระย่า และยังเป็นที่ตั้งของสวนสัตว์จังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีศรีสะเกษ ได้ดำเนินการจัดสร้างสวน สัตว์เพิ่มเป็นองค์ประกอบของสวนสมเด็จพระศรีนครินทร์ ศรีสะเกษ โดยนำสัตว์ป่าของไทยและต่างประเทศ เช่น เม่น กวาง ไก่ฟ้าหลากหลายชนิด นกกระจอกเทศ จระเข้ งู นกแร้ง เต่า รวมทั้งฮิปโปโปแตมัส และสัตว์ อื่นๆ อีกจำนวนมาก ให้นักท่องเที่ยวได้เข้าชม อีกทั้งยังเป็นแหล่งทัศนศึกษาของนักเรียน นักศึกษาในจังหวัด ศรีสะเกษ และจังหวัดใกล้เคียง

OTOP หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์อำเภอเมืองศรีสะเกษ

แวะชมและเลือกซื้อสินค้า OTOP หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์อำเภอเมืองศรีสะเกษ เช่น

- ผลิตภัณฑ์หัตถกรรมจากเส้นพลาสติก อาทิ กระเป๋าถือ ตะกร้า ฯลฯ จากกลุ่มสตรีผลิตภัณฑ์ชุมชนเมืองเก่าหลักเมือง
- ผลิตภัณฑ์กระเช้า จากกลุ่มจักสานชุมชนกุดหวาย
- ขนมหอมม่วง , ทองพับ จากกลุ่มแม่บ้านชุมชนปาม่วง
- น้ำลูกสำรอง จากวิสาหกิจชุมชนกลุ่มน้ำสมุนไพร น้ำลูกสำรอง
- ไส้กรอกอีสาน ระดับ ๕ ดาว จาก หจก. พี.วาย.เอส. ไทยฟู๊ดส์ ซึ่งดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับการแปรรูปผลิตภัณฑ์สับทอดกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ จากที่ได้บริโภคกันภายในครอบครัวบ้านใกล้เรือนเคียงจนเป็นที่รู้จักปากต่อปาก
- ผลิตภัณฑ์สินค้า OTOP และของที่ระลึกอื่น ๆ จากบ้านขุนอำไพพาณิชย์ ซึ่งเป็นอาคารเก่าสถาปัตยกรรมศิลปะแบบจีนของคหบดีชาวจังหวัดศรีสะเกษ เมื่อร้อยปีก่อน

ขนมดอกกำดัน

ผลิตภัณฑ์จากเส้นพลาสติก

ขนมทองม้วน

ผ้าทอลายซิด